

04 - Cele dintâi prigoniri

Cele dintâi prigoniri

Biserica era în creștere în Ierusalim. Mulți au crezut în Domnul Isus și au fost mântuiți. Acesta era însă un lucru pe care Satan, vrăjmașul lui Dumnezeu și al oamenilor, nu putea să-l sufere; și pentru a i se împotrivi, a ridicat împotriva apostolilor ura fruntașilor poporului iudeu. Domnul Isus, înainte de a părăsi pe ucenicii Săi, îi înștiințase că, precum a fost El urât și prigonit în lume, așa vor fi și ei din pricina numelui Său (Ioan 15.18-20). Căpitanul templului, preoții și saducheii au venit pe neașteptate, în timp ce Petru și Ioan vorbeau poporului, și i-au aruncat în temniță. Din ce pricină? Ce rău făcuseră? Nici un rău; însă apostolii vesteau în Domnul Isus învierea din morți; iar saducheii ziceau că nu există înviere. Aceștia erau oameni, cum sunt atâția și în zilele noastre, care spun că odată cu această viață s-a sfârșit totul și că astfel omul nu e ceva mai mult decât animalele care pier. Dumnezeu Se servește însă chiar de orbirea căpeteniilor poporului, pentru ca apostolii să poată să dea o frumoasă mărturie despre Domnul Isus înaintea lor. După ce i-a păzit toată noaptea în închisoare, mai marii bătrânilor, cărturarii, mai marii preoților, s-au adunat și au adus pe Petru și pe Ioan în mijlocul lor. Ce adunare impunătoare! Înfrățindu-se înaintea acestei adunări, nu era firesc lucru să se înfricoșeze? Și totuși, Petru și Ioan, pescari, oameni de rând și fără carte, tremurau cumva de frică? Nu. Îndrăznesc ei să deschidă gura? Negreșit. Ei nu se tem de nimic, căci Domnul, pentru care suferă, este cu ei, prin Duhul Său; și, fiind cu Domnul Isus, n-au frică înaintea nici unui vrăjmaș. Petru și Ioan își aduc aminte de vorbele scumpului lor învățător: „Când vă vor duce înaintea sinagogilor, înaintea căpeteniilor și înaintea autorităților, să nu vă îngrijorați cum veți răspunde pentru apărarea voastră, nici ce veți vorbi, căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce trebuie să vorbiți. Vă voi da o gură și o înțelepciune căreia nu-i vor putea răspunde nici sta împotriva toți potrivnicii voștri” (Luca 12.11 și 12; 21.15).

Petru și Ioan au pus la încercare credințioșia Domnului. Au fost întrebați în numele cui au vindecat pe olog; și Petru, plin de Duh Sfânt și de îndrăzneală, le-a răspuns că în numele lui Isus din Nazaret, pe care ei, mai marii poporului, îl răstigniseră, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. După cum se vede, Petru stăruiește asupra învierii Domnului Isus și aceasta, din pricină că ea este dovada mântuirii noastre și recunoașterea vădită din partea lui Dumnezeu că Isus este Fiul Său. Petru mai adaugă că Domnul Isus este temelie mântuirii și că numele Său este singurul nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți (Faptele Apostolilor 4.12). Îndrăzneala sfântă pe care au arătat-o Petru și Ioan a izbit mult sinedriul, adică adunarea mai marilor poporului. Ei știau că cei doi apostoli erau oameni necărturari și de rând; cum puteau ei însă să răspundă așa? Petru și Ioan învățaseră la școala adevăratei înțelepciuni, cu un învățător dumnezeiesc: fuseseră cu Domnul Isus. Și sinedriul a fost silit să recunoască acest lucru.

Astfel, mai marii poporului au fost nevoiți să dea cinste numelui Domnului Isus, cu toate că îl urau. Pe de altă parte, omul vindecat se afla în fața lor, așa că nu puteau să tăgăduiască minunea. Nimic nu mișca însă inima lor rea și împietrită. Cu amenințări ei au oprit pe apostoli să mai vorbească în numele Domnului Isus. Puteau Petru și Ioan să-i asculte? Să asculte mai mult de oameni decât de Dumnezeu? Negreșit că nu. Domnul îi trimisese să predice în numele Său și ei nu puteau decât să asculte de Domnul. De aceea ei au răspuns astfel: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 4.19).

După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la frații lor, adică la ceilalți ucenici, și le-au povestit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii. Ce au făcut atunci acești creștini smeriți? Au fost surprinși de teamă? Au hotărât ei să fie mai cu atenție pe viitor și să nu mai vorbească așa pe față? Nu; ei știau bine că în ei n-aveau nici o tărie, dar știau că erau puși să facă lucrarea lui Dumnezeu. De aceea, toți împreună și-au ridicat glasul către Dumnezeu și au adus totul înaintea Lui. Ei au cerut să le dea îndrăzneală, ca să ducă mai departe Cuvântul Lui și L-au rugat să arate, prin minuni, puterea numelui Domnului Isus.

Dumnezeu răspunde totdeauna rugăciunilor noastre când le facem cu credință și întărește totdeauna inima celor ce se încred în El. După ce și-au terminat rugăciunea, toți s-au umplut de Duh Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Multe minuni se făceau prin mâinile apostolilor: din toate părțile li se aduceau bolnavi și oameni stăpâniți de dureri rele, și toți erau vindecați. Dar ceea ce era mai de preț era faptul că un mare număr de suflete au crezut în Evanghelie și au fost adăugate Bisericii, așa încât clădirea lui Dumnezeu creștea. Astfel, silința lui Satan de a opri vestirea Evangheliei n-a făcut decât să se arate cu atât mai mare puterea harului lui Dumnezeu.

Dar Satan nu se descurajează. Când unii oameni nu voiesc să primească harul și mântuirea, Satan face să crească în ei ura împotriva numelui Domnului Hristos. Marele preot și saducheii s-au mâniat grozav de mult din pricină că amenințările lor n-au avut nici o putere și pentru că Evanghelia se răspândea tot mai mult. Au pus mâna pe apostoli și i-au aruncat în temniță pe toți, nu numai pe Petru și Ioan. Astfel se împlinea Cuvântul Domnului: „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni" (Ioan 15.20). Însă Dumnezeu veghea asupra credincioșilor Săi slujitori: voia să le dea o mărturie pe față că El era cu ei. A trimis un înger care noaptea a deschis ușile temniței și a spus apostolilor să meargă în templu pentru a vesti Cuvântul de preț al lui Dumnezeu, care dă viață sufletului care-l primește. Apostolii nu s-au temut să se întoarcă să vorbească poporului acolo unde știau că vrăjmașii lor îi vor găsi cu ușurință. Aveau pe Dumnezeu cu ei și-și aduceau aminte că Domnul Isus a zis: „Să nu vă temeți de cei ceucid trupul și după aceea nu mai pot face nimic" (Luca 22 12.4). Ei au intrat deci dis-de-diminează în templu, ca să vestească Evanghelia.

În acest timp, vrăjmașii lor s-au adunat și au trimis la temniță să caute pe apostoli. Cât de mare trebuie să fi fost uimirea lor și cât de înmărmuriți vor fi rămas, când slujitorii trimiși au venit să le spună că au găsit temnița încuiată cu toată grija și pe păzitori stând în picioare la uși, dar n-au găsit pe nimeni înăuntru! Ba ceva și mai neașteptat, când cineva a venit să le spună că apostolii stau în templu și învață poporul! N-ar fi trebuit să fie izbiți în cugetul lor și să recunoască acolo degetul lui Dumnezeu? Dar, ca și Faraon altădată, ei s-au împietrit; nimic nu-i mai mișca. Au poruncit să aducă pe apostoli înaintea lor și i-au muștrat pentru neascultare și i-au învinovățit că au voit să arunce asupra lor sângele acestui Om (nu îndrăzneau să-L numească), adică al Domnului Isus. Se vede că teama pusese stăpânire pe inimile acestor oameni răi. Cu câțva timp mai înainte, când au cerut ca Domnul Isus să fie răstignit, ei strigaseră în gura mare: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Matei 27.25). Acum ei tremură la gândul că s-ar putea împlini acest lucru și, în adevăr, după câțva timp, sângele Domnului Isus a și fost cerut de la acest neam răzvrătit.

La învinuirile ce li se aduceau, Petru și ceilalți apostoli au dat acest răspuns, pe cât de simplu, pe atât de frumos: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” Dar, în același timp, Petru dă încă o dată mărturie despre moartea Domnului Isus, pe care Iudeii îl răstigniseră, și despre învierea Lui, pe care Dumnezeu o săvârșise prin puterea Sa. Încă o dată, el le înfățișează pe Domnul Isus ca pe Cel rânduit de Dumnezeu să fie Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel iertarea păcatelor. Și le spune: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui” (Faptele Apostolilor 2.32). Și Duhul Sfânt, care fusese dat de Dumnezeu și prin care se făceau atâtea minuni, de asemenea era martor.

Vrăjmașii apostolilor n-aveau ce să răspundă. Ba mai mult, în furia lor, ar fi voit să-i și omoare. Nu venise însă vremea pentru ei ca să-și dea viața pentru Domnul Isus. Dumnezeu, care are totul în mâna Sa, pentru a-i scăpa, se folosește de înțelepciunea omenească a unuia dintre ei, Gamaliel, un învățător al Legii, pe care-l amintește și apostolul Pavel (Faptele Apostolilor 22.3). Acest om, prețuit de tot poporul, a dat sfat sinedriului să nu se împotrivescă apostolilor, pentru că s-ar putea ca ceea ce spun ei să vină de la Dumnezeu și astfel ei ar lupta împotriva lui Dumnezeu. Era un sfat cuminte, și Dumnezeu a făcut ca sinedriul să-l asculte. Cu toate acestea, vrăjmașii apostolilor aveau prea mare ură în inimă ca să-i lase să meargă așa. Omul fără Dumnezeu este plin de nelegiuire și, fără să fi găsit apostolilor vreo vină, au pus să-i bată cu nuiiele, înainte de a le da drumul. Pentru ce? Voiau să-și potolească astfel ura lor și credeau, fără îndoială, să-i umple de frică și să smulgă de la ei promisiunea că nu vor mai vorbi în numele Domnului Isus.

Au rămas înșelați în așteptarea lor. Apostolii au plecat plini de bucurie că au fost învredniciți să sufere pentru numele Domnului Isus. Ba mai mult, în loc să se descurajeze, ei nu încetau de a vesti cu râvnă pe Domnul Isus, în templu și prin case.

Așa se sfârșesc cele dintâi lovituri ale Satanei și ale uneltelor lui împotriva Adunării. Apostolii au fost prizoniți de mai marii poporului și ai preoților. Vom vedea mai departe alte lupte, pe care le dă Vrășmașul împotriva ucenicilor Domnului. Domnul Isus a zis: „În lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (Ioan 16.33).